

omezeny jen, když jsou pod jedním navrženy, nikoli však, když jest mezi návrhy časová mezera. Předpis § 14 ex. ř. má čeliti hromadění exekučních prostředků vůbec. O takové hromadění jde však také, když k vydobytí téhož nároku je podáno postupně několik exekučních návrhů, obsahujících rozličné způsoby exekuční, takže exekuce nemá býti ani povolována, když je navrhováno zřejmě zcela zbytečně více exekučních způsobů (srov. rozh. čís. sb. n. s. 6193, 6931). Leč předpokladem omezení exekuce podle § 14 ex. ř. jest, že již z exekučního návrhu jde patrně najevo, že již jeden nebo několik z navrhovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele, že tedy stačí podle exekučního návrhu již jeden způsob exekuční nebo několik jiných k uspokojení věřitele. Tomu tak v tomto případě není, neboť z exekučního návrhu není nikterak patrné, že by k uspokojení vymáhající věřitelky stačila již exekuce na jmění movité. Tato exekuce byla v době podání návrhu na povolení immobilární exekuce sice již povolena, ale nebyla ještě vykonána, takže soud tuto exekuci povolující ani podle ceny zabavených svršků ani z průběhu exekuce nemohl poznati, zda mobilární exekuce k uspokojení vymáhající věřitelky stačí. Věc jest spíše posuzovati, jako kdyby bylo bývalo v jednom návrhu spojeno více exekučních prostředků. Že byly podány zvláštní návrhy, bylo by mohlo snad míti vliv na přísudek útrat, o tuto otázku tu však nejde. Nemění zde nic okolnost, že jde o nárok celkem nepatrný, a že povinní provozují živnost hostinskou a jsou vlastníky většího domu; neboť ani z těchto okolností nejde zřejmě najevo, že k uspokojení vymáhající věřitelky stačila již mobilární exekuce. § 14 ex. ř. dovoluje, jak již uvedeno, užiti zároveň několika exekučních prostředků a nečiní to ani odvislým od toho, že vymáhající věřitel odůvodní nutnost druhého způsobu exekuce. První soud povolil tudíž právem navrhovanou exekuci vnuceným zřízením práva zástavního jeho vkladem na nemovitostech povinné strany. Podle druhého odstavce § 41 ex. ř. jest zůstaveno dlužníkovi, by žádal za omezení exekuce.

Čís. 8661.

Rozdíl mezi plnou mocí a příkazem. U prokuristy jest plná moc širší než příkaz. Komisionář nemá vůbec plné moci. Úprava plné moci obchodního zmocněnce. Na poměr k třetím osobám jest bez významu, že zmocnitel ujednal se zmocněncem, že zmocněnec bude provozovati obchod na vlastní účet a risiko proti placení provise.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1929, R II 1/29.)

Žalující, cizozemská firma J., domáhala se na tuzemské zasilatelské firmě P. v Brně zaplacení toho, co prý bohumínská filiálka žalované od příjemce zboží vybrala, avšak žalobkyni nezaplatila. *Procesní soud první stolice* žalobu zamítl. *Důvody*: Žalovaná firma P. není zavázána přímo jako smluvní strana z důvodu žalobního. Jest zjištěno, že její odštěpný závod v Bohumíně byl vymazán v obchodním

rejstříku krajského soudu v Mor. Ostravě již 12. ledna 1924 a tento výmaz byl řádně vyhlášen v příslušných úředních listech 29. února a 20. března 1924. Obchod, jenž jest důvodem žalobním, opírá se o dopis firmy I. adresovaný firmě P. Bohumín teprve ze 27. března 1924. Pro zájemníky vedlejšího závodu, pro osoby, které jsou v obchodním spojení jen s filiálkou firmy, jest rozhodným výhradně stav obchodního rejstříku filiálky (čl. 25 a 46 obch. zák.). Ustanovení (4) odst. § 60 zák. o společnostech s r. o. jest výjimečné a nelze je rozšiřovati na filiálky jiných podnikatelských forem. Podle § 33 obč. zák. působí zápisy v obchodním rejstříku filiálek také proti cizincům, tudíž také proti žalobkyni. Proto jest právně nerozhodné, že výmaz bohumínské filiálky byl proveden v obchodním rejstříku ústředny firmy P. teprve v roce 1925. Žalovaná firma P., Brno není zavázána žalobkyni ani z toho důvodu, že závazek za ni převzala firma Sch. jako její zástupce. Podle zjištění nebyla ve vnitřním poměru firma Sch. oprávněna zastupovati žalovanou firmu při nových zásilkách, které napadly samy z tuzemska nebo z ciziny. Mezi ředitelem Dr. K-em jako zástupcem firmy P. Brno a Pavlem St-em jako zástupcem firmy Sch. bylo před uzavřením písemné smlouvy z 19. a 13. prosince 1923 výslovně ústně ujednáno, že takové nové obchody má firma Sch. vyřizovati na vlastní účet a na vlastní risiko. Tím však byl vyloučen podstatný znak zmocňovací smlouvy, vznik závazku zmocněncova k osobě zmocnitelově (§ 1017 obč. zák. čl. 52 obch. zák.). Podle toho firma P. Brno nezmocnila firmu Sch., by za ni vyřídila nové zakázky adresované na její filiálku v Bohumíně. Ale ani na venek nevytvořila firma P. Brno najmě tím, že firmě Sch. odevzdala dopisové papíry se svým označením a své razítko a že trpěla, by firma Sch. jich užívala, skutkovou podstatu svého zastoupení firmou Sch. K tomu jest třeba, aby třetí osoba jednala bezelstně a s obyčejnou pečlivostí. To však nelze říci o žalobkyni, pokud se týče o jejím postupníku. Obchodní spojení navázala firma I. s firmou P. Bohumín poprvé dopisem ze dne 27. března 1927 nikoliv na žádost firmy P., nýbrž bez vědomí centrály firmy P. a z vlastního popudu. Tehdy však již nebylo bohumínské filiálky firmy P. Firma I. měla před tím, než se obrátila na firmu P. Bohumín nahlédnouti do obchodního rejstříku a přesvědčiti se o tom, jak se věc má. Účelem obchodního rejstříku jest právě informace třetích osob o poměrech firem tam zapsaných. Takto byla by žalobkyně, pokud se týče její postupitelka zjistila, že bohumínské filiálky firmy P. již není. Obrátila-li se však firma I. bez této výhradně autentické a pro ni jediné závazné informace (zásada čl. 25 a 46 obch. zák. na tak zvanou firmu P. v Bohumíně a spokojila-li se při dalším dopisování s tím, že spoléhala na nesprávné označení tiskopisů a na nesprávné razítko, bylo to její vlastní neopatrností, jež jde jediné na její vrub (§ 1297 obč. zák.). Podle toho postupitelka žalobkyně nebyla ani bezelstnou ani nejednala s obyčejnou pečlivostí. Žalovaná firma P. uznáním neschválila (§ 1016 obč. zák.) jednání firmy Sch. za jednání své a prospěch z něho neměla. Neboť i když žalovaná v korespondenci mluví o svém zastoupení v Bohumíně, odmítá přece závazky, postoupené tímto tak zvaným zástupcem. O d v o l a c í s o u d zrušil

napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalovaná strana napadá rekurselem jednak skutkové předpoklady odvolacího soudu, tvrdíc, že se s porušením procesních předpisů odchylují od správných skutkových zjištění prvního soudu a jsou v rozporu se spisy, jednak právní posouzení sporu. V onom směru trpí rekursní vývody neurčitostí zaviněnou nesprávným právním nazíráním na podstatu sporu, proto musí především tato býti objasněna. Nejde o to, zda firma Sch., obstarávajíc příkazy žalující strany, ze kterých vznikla žalovaná pohledávka, jednala na vlastní účet a risiko, nýbrž zda je obstarala vlastním jménem, či jménem žalované firmy, přesněji, poněvadž o tom, že jednala jejím jménem, není sporu, zda měla plnou moc jednati za žalovanou stranu, a zda jednala v mezích plné moci. Jako třeba rozeznávati vnitřní poměr zmocnitele a zmocněnce od poměru ku třetím osobám, tak nutno rozeznávati pouhý příkaz, upravující vnitřní poměr stran od plné moci, která má podle § 1017 obč. zák. a čl. 52 obch. zák. ten význam, že právním jednáním zmocněnce vznikají proti třetím osobám práva a závazky přímo v osobě zmocnitele. Příkaz a plná moc mohou, ale nemusí se krýti. Plná moc může býti širší než příkaz, na př. u prokuristy, jehož zákonná plná moc podle čl. 42 a 43 obch. zák. nemůže býti s účinností proti třetím osobám platně omezena, ale principál může její použití dovoliti jen v určitém směru. Komisionář nemá vůbec plné moci, jedná proto, nabývá práv a přejímá závazky vlastním jménem. V poměru ke svému komitentu děje se to však mocí uděleného příkazu na účet komitentův. Obchodní zmocněnec, jednající v mezích zákonné, ve čl. 47 obch. zák. vymezené plné moci jménem principála, nabývá proti třetím osobám přímo pro něho práv a zavazuje ho, avšak vnitřní jejich poměr může býti platně upraven způsoben odchylným. Tak může obchodník smluviti se správcem své filiálky, že tento bude obchody ve filiálce provozovati na vlastní účet, a vymíniti si z nich provisi, proti třetím osobám zůstává přes to on sám oprávněn a zavázán. Tak jest i v souzeném případě. Žalovaná firma zrušila koncem roku 1923 filiálku v Bohumíně, ale chtěla přes to i tam dále provozovati zasílatelství vlastním jménem. Ujednala se samostatnou zasílatelskou firmou Sch. smlouvu, kterou ji zavázala, by pokračovala v obchodování dřívější filiálky její jménem. Za tím účelem vydala jí potřebné železniční a poštovní plné moci, zřídila na své jméno bankovní konto k její výhradné dispozici a vydala jí zásobu vlastních tiskopisů s označením vlastní firmy »filiálka B.« jakož i razítko této filiálky k použití při korespondenci. Podle dopisů žalované firmy ze dne 11. srpna 1924 a 16. září 1924 používala její centrála v Brně ve svém obchodním styku i po výmazu Bohumínské filiálky z obchodního rejstříku tiskopisů, v nichž byla filiálka v Bohumíně uvedena jako trvající. Podle závěrečného listu ze dne 12.

prosince 1923 měla firma Sch. býti z á s t u p c e m žalované firmy v Bohumíně a měla zásilky, korespondenci a telegramy, týkající se obchodů žalované firmy, vypravovati pod jejím jménem tak, aby nepřetržitost jejích obchodů v Bohumíně byla proti zákazníkům zachována. Smlouva byla ujednána na neurčitou dobu a na tříměsíční výpověď, podle vlastního přednesu žalované strany byla zrušena teprve 5. prosince 1924, při čemž zastupování žalované firmy v Bohumíně bylo přeneseno na jinou tamnější firmu. Z těchto nesporných skutečností plyne právní závěr, že smlouvou z prosince 1923 stala se firma Sch. obchodním zmocněncem žalované firmy s plnou mocí, obstarávati jejím jménem zasilatelské obchody v Bohumíně. Z obchodů učiněných firmou Sch. v této její vlastnosti nabyla podle § 1017 obč. zák. čl. 52 obch. zák. jenom žalovaná firma práv a jenom ona jest jimi zavázána. Na tom nic nezměňuje skutečnost, že současně bylo ujednáno, že firma Sch. bude provozovati ony obchody na vlastní účet a risiko proti tomu, že bude z nich žalované straně platiti 10% provise, neboť tato úmluva upravila jenom vnitřní poměr žalované firmy a firmy Sch., na poměr ku třetím osobám nemohla již proto míti vliv, že jim zůstala neznámou. Vzhledem k tomu, co dosud uvedeno, netřeba se vůbec zabývati s výtkou, že se odvolací soud odchýlil neprávem od zjištění prvního soudu co do úmluvy, že firma Sch. měla obchodovati na vlastní účet, ale nemá významu ani okolnost, zda převzetí příkazů žalující firmy, které zavdaly podnět k tomuto sporu, onou firmou, stalo se podle smlouvy se žalovanou stranou, či jejím zneužitím. I kdyby firma Sch. byla, přejímajíc ony příkazy, porušila své závazky k žalované straně, šlo by to jenom na vrub žalované strany, neboť žalující firma musila pokládati podle všech na venek vystupujících známek za to, že Bohumínský zástupce žalované firmy jest zmocněn ke všem zasilatelským obchodům, jež vyžaduje činnost v Bohumíně, a nevěděla ani nemohla věděti o obmezení této plné moci jenom na některé zásilky. Avšak tvrzení, že zmocnění se nevztahovalo na příkazy žalující firmy, jest vůbec pochybené. První soud nezjistil, že při ústních jednáních předcházejících závěrečným listům bylo smluvno, že se firma Sch. obmezí na obchody, při nichž zboží bylo dne 31. prosince 1923 již na cestě, nýbrž že tato firma nevstoupí v n o v é o b c h o d y a obmezí se na vyřízení těch n o v ý c h t r a n s p o r t ů, které samy dojdou z tuzemska nebo z ciziny na firmu P. v Bohumíně. Takovým novým transportem došlým v době, kdy smlouva byla v platnosti, byly právě tři vozy jižního ovoce došlé v březnu a dubnu 1924 od žalující firmy z Kufsteinu na adresu žalované firmy do Bohumína s příkazem, by byly dále poslány do Katovic a by byla vybrána na všech váznoucích dobírka. Pokus dolíčiti, že to byl nový obchod, učiněný teprve po předběžném jednání firmy Sch. se žalující firmou, jest v rozporu se spisy. Podle dopisu z 24. března 1927 obrátila se sice Mnichovská centrála žalující strany před dojitím zásilky na Bohumínskou filiálku žalované firmy se žádostí o počítání nejnižších sazeb a o poskytnutí refakcie pro tento i pro budoucí obchody, avšak dříve, než byl tento dopis firmou Sch. jménem žalované strany dne 27. března zodpověděn, byla zásilka z Kufsteinu již dne 25. března na adresu žalované firmy odeslána. Mimo

to odvolala se žalující strana v dopisu z 24. března 1924 na své spojení s filiálkou žalované firmy v Terstu. Právem vyslovil tudíž odvolací soud, že obchod se žalující firmou nebyl obchodem, jejž firma Sch. učinila samostatně, nýbrž obchodem došlým samočinně na filiálku žalované strany v Bohumíně z běžného obchodního styku žalované spediční společnosti.

Čís. 8662.

Důkaz o totožnosti osoby, proti níž se vede exekuce, s osobou, proti níž zní exekuční titul, musí býti podán již v exekučním návrhu. Nestalo-li se tak, jest exekuční návrh zamítnouti, nikoliv vrátiti k opravě nebo k doplnění.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1929, R I 1029/28.)

Soud první stolice povolil exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 3 ex. ř. a podle § 95 knih. zák. jest rozhodnutí o návrzích na vnucené zřízení práva zástavního bez slyšení odpůrce, ale lze exekuci povolit jen za podmínek §§ 7, 54 ex. ř. Jednou z podmínek těch jest, že osoba označená v návrhu jako strana povinná musí se úplně shodovati s osobou uvedenou v exekučním titulu. Toho v souzeném případě nebylo, neboť exekuční titul zní jen proti Janu D-ovi v M. č. p. 73, kdežto v návrhu jako povinný označen Jan D., chalupník v M. č. p. 73. Podle toho žalovaný exekučního titulu a povinná strana nemusí býti touž osobou, což se v souzeném případě podle tvrzení stížnosti skutečně stalo, neboť žalovaným byl prý ve skutečnosti Jan D., vyměník, kdežto jako exekut označen jeho syn Jan D. Poněvadž exekuční titul nezní proti Janu D-ovi, »chalupníkovi«, měl býti exekuční návrh podle § 7, 54 čís. 1 ex. ř. a § 94 čís. 3 knih. zák. zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatel neprávem vytýká napadenému usnesení nesprávnost proto, že prý za podklad rozhodnutí bylo vzato jen tvrzení povinné strany. Rekurs byl sice podán Janem D-em, vlastníkem polovice chalupy č. p. 73 v M., z toho důvodu, že není totožným s osobou, proti níž zní exekuční titul, avšak rekursní soud zamítl exekuční návrh pro nedostatek podmínek §§ 7 a 54 ex. ř., protože exekuční titul nezněl proti Janu D-ovi »chalupníkovi«, označenému v exekučním návrhu jako strana povinná, a tento nedostatek byl zřejmý již z pouhého srovnání exekučního titulu s exekučním návrhem. Názor stěžovatelův, že exekuční návrh neměl býti zamítnut, nýbrž měl býti vrácen k formální opravě nebo k doplnění, jest mylný, neboť nešlo jen o formální vadu, nýbrž o nedostatek podstatné podmínky exekuce, totiž úplné určitosti osoby, proti níž má býti exekuce vedena (§§ 7 a 54 čís. 1 ex. ř.). Kromě toho šlo v tomto případě o návrh na vnucené zřízení práva zástavního knihovním vkladem práva zástav-